

חילוקים שבין מחתה של כל יום לבין מחתה של יוה"כ

כבר נתבאר בדף כ"ו, שלצורך הקטרת הקטורת שבכל יום, היה כהן חותה גחלים במחתה ממערכה שניה שעל המזבח החיצון, ומכניסם על המזבח הפנימי, ועליהם היה הכהן נותן את הקטורת.

וכן היה הדבר לצורך הקטרת קטורת של לפני ולפנים ביום הכפורים, כמו ששינונו בפרק זה, שכהן גדול היה נוטל מחתה, ועולה לראש המזבח, ומפנה גחלים אילך ואילך [ממערכה שעשו לצורך קטורת זו], וחותה מן המעוכלות, ויורד, ומניח את המחתה על הרובד הרביעי [=שורה רביעית של אבני רצפה] שבעזרה^א, עד אחר חפינת הקטורת בכפיו, ונתינתה לתוך כף, שבה מכניסה, ואז היה נוטל את הכף ואת המחתה, ונכנס להקטיר, כפי שיתבאר בעזרה^י בפרק חמישי.

ומבואר במשנתנו, שהיו מספר חילוקים בין המחתות שבהן היו חותים גחלים לקטורת בכל יום, לבין מחתה שבה כהן גדול חותה גחלים לקטורת יום הכפורים.

א. ממה היתה המחתה עשויה ואם בה היה מכניס.

לעולם הכנסת הגחלים, בין להיכל בכל ימות השנה, ובין לפני ולפנים ביום הכפורים, נעשית במחתה של זהב, אבל בדבר זה היה חילוק.

בכל ימות השנה, לא היו חותים את הגחלים מהמזבח החיצון במחתה של זהב, כי חתיית הגחלים שוחקת ומחסרת את הכלי, והתורה חסה על ממונם של ישראל, ולפיכך, **מהמזבח היו חותים את הגחלים במחתה של כסף, ולאחר מכן, היו מערים את הגחלים ממחתה זו למחתה של זהב.**

אבל ביום הכפורים, מאחר שלא רצו להטריח את הכהן הגדול, שכל עבודת היום עליו, שמא יחלש, לפיכך היה חותה במחתה של זהב, ובה מכניס את הגחלים, ואינו צריך לערות ממחתה למחתה.

ב. גודל המחתה שבה היה חותה.

נתבאר, שבכל ימות השנה, היו שתי מחתות, אחת שבה חותה גחלים מהמזבח החיצון,

^א לעיל, לענין נתינת דם הפר למי שהיה ממרס בו, אמרו, "על רובד רביעי שבהיכל", וביארו, שהכוונה מפתח ההיכל ולחוץ, וכאן אמרו, "על רובד רביעי שבעזרה", ולכאורה אין זה אותו מקום. ויל"ע מהיכן היה רובד זה רביעי. ועיי' תוי"ט.